

GĘDZIENIE (3) sb n

gędzienie (2), **gędzenie** (1); gędzienie. *OpecŻyw.*; gędzienie : gędzenie *BielKron* (1 : 1).

Pierwsze e jasne, końcowe z tekstu nie oznaczającego é.

sg A gędzeni(e) (1). ◇ I gędzienim (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. s.v. gędzić.

Granie (3) : a ono ią niebo przyęłó z wefelim/ [...] kfiążęta z gędzienim/ motzárze s trąbieniem
OpecŻyw 186; iż ná iego gędzenie rzeki łtawály/ á kámienie łkakáło *BielKron* 25v, 65.

W charakterystycznym połączeniu: gędzienie wdzięczne.

Synonimy: granie, piskanie, trąbienie, tyrlikanie.

Cf GAŚĆ, GĘDŹBA

AL